Áhítat – 2020. 12. 30.

[35]Történt pedig, amikor Jerikóhoz közeledett, hogy egy vak ült az út mellett, és koldult. [36]Hallotta, hogy sokaság megy el mellette, kérdezősködött, hogy mi ez. [37]Megmondták neki, hogy a názáreti Jézus megy arra. [38]Ekkor így kiáltott fel: „Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!” [39]Akik elöl mentek, rászóltak, hogy hallgasson el, de ő annál inkább kiáltozott: „Dávid Fia, könyörülj rajtam!” [40]Jézus megállt, és megparancsolta, hogy vezessék hozzá. Amikor közel jött, megkérdezte tőle: [41]„Mit kívánsz, mit tegyek veled?” Ő így szólt: „Uram, hogy lássak.” [42]Jézus ezt mondta neki: „Láss! A hited megtartott.” [43]És azonnal megjött a szeme világa, és követte őt, dicsőítve az Istent. Amikor ezt látta az egész nép, dicsőítette Istent. (Lukács 18:35-43)

Hálás evangélizációs téma a jerikói vak története: az út szélére szorult nyomorult világtalan koldus életének meggyógyulása és Jézushoz szegődése. Ha elképzeljük annak a napnak az eseményeit, a vak ember esete pár perces kis jelentéktelen, sőt hátráltató epizódnak tűnik. Hiszen egy nagy, demonstratív vonulásnak vagyunk tanúi. Ahol *„elől menők”* vannak, ott már kialakult egyfajta helyezkedés is Jézus körül. Persze az a rend, hogy legyenek *„elől menők”*, ha másért nem, akkor azért, hogy rászóljanak az alkalomhoz illően viselkedni nem tudó vakra, hogy hallgasson el, ő aztán igazán nem része a protokollnak. *Vak* is, *bűnös* is! A megfellebbezhetetlen *Tan* ugyanis ősidők óta egyetlen okát ismerte az emberi nyomorúságnak: nem más az, mint az Isten bűntetése, (én persze, értelemszerűen, azért látok, mert jobb vagyok). A názáreti Jézus vonul itt, és *Vele Mi*: tessenek, kérem, távolabb állni, bűnösök és bámészkodók kíméljenek! – imígyen a rendfenntartó *„elől menők”*. Meg vannak győződve róla, hogy ez a Történet egyedül azért lett öröktől fogva oda időzítve, hogy nekik legyen hol *„elől menniük”,* és holmi ünneprontó vak koldúsokat legyen kiknek távol tartaniuk.

Ámde, a *Történet,* ellenkező irányba tart: a lebűnösözött, szerencsétlen, vak ember felé, akinek éppen a lelke szakad belé a kiáltásba: most, vagy soha: – *„Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!”* És ebben a pillanatban a menny és a föld egyetlen központi nagy Története, amint a názáreti Jézus és egy vak koldús négyszemközt kerülnek egymással. Szinte nyílni látjuk az Egek Egeit, és az Egek Urának az út szélén botorkáló jelentékteleneket kereső hatalmas szívét: *„Mit kívánsz, mit tegyek veled?” „Uram, hogy lássak!”* – hangzik a mennyet és a földet összekapcsoló könyörgő kiáltás. És az angyalok kórusa zengi az Ámént Jézus válaszára: *„Láss! A hited megtartott.”*

Mindenki elérte a célját: az „*elől menők”,* akik beérték ennyivel: az *elől menést*, a *Szabadítóját* kereső pedig a szeme és az élete meggyógyulását. És követte Jézust. Elindult vele a *kereszt* felé – ám ez az élet útja.

Imádkozzunk az ének szavaival:

Csak vezess, Uram, végig és fogd kezem,
Míg boldogan a célhoz elérkezem,
Mert nélküled az én *erőm oly kevés,*
De hol te *jársz előttem, nincs* ret*tegés.*

Szent irgalmaddal szívemet födjed bé,
Tedd örömben és bánatban csöndessé,
Hogy hadd pihenjen lá*badnál gyermeked,*
*Ki szem*le*húnyva téged hí*ven *követ.*

Ha gyarlóságom meg nem is érzené,
A vak homályból te mutatsz ég felé;
Csak vezess, Uram, végig *és fogd kezem,*
*Míg bol*dogan *a célhoz el*érkezem.